

Bilag 21.

Bemærkninger til bilag 20.

FINANSMINISTERIET

Departementet for told- og forbrugsafgifter.

Den 19. februar 1969.

Sparekassernes Datacentraler og De danske Provinsbankers Forening henstiller, at de på initiativ af Danmarks Sparekasseforening og De danske Provinsbankers Forening oprettede bogføringscentraler fritages for at svare afgift af det databehandlingsarbejde, som de udfører for de tilsluttede pengeinstitutter.

Det anføres, at bogføringscentralerne, der kun udfører arbejde for medlemmerne, er oprettet for at rationalisere sparekassernes og bankernes bogførings- og konteringsarbejde, og at dette arbejde er et nødvendigt led i en virksomhed, der ellers ikke er afgiftspligtig.

Det anføres endvidere, at det samfundsøkonomisk vil være uheldigt, hvis de enkelte sparekasser og banker anskaffer egne databehandlingsanlæg i stedet for at få arbejdet udført på bogføringscentralerne, der kan udnytte stordriftens fordele.

Det hedder endvidere i henvendelsen, at begrundelsen for at pålægge elektronisk databehandling afgiftspligt er at undgå en afgiftsbelastning for virksomhederne, men Sparekassernes Datacentraler og De danske Provinsbankers Forening mener ikke, at denne begrundelse kan anvendes på bogføringscentralernes arbejde, fordi bank- og sparekassevirksomhed ikke er undergivet afgiftspligt. Bogføringscentralernes afgiftspligt medfører, at de pengeinstitutter, der har egne EDB-anlæg, opnår en konkurrence-mæssig fordel i forhold til de pengeinstitutter, der er tilsluttet bogføringscentralerne.

Hertil bemærkes følgende:

Hvis elektronisk databehandling ikke var afgiftspligtig ydelse i merværdiafgiftsloven, ville de registrerede virksomheder, der får foretaget databehandling hos EDB-centralerne, få en betydelig afgiftsbelastning, som

de ikke havde nogen mulighed for at opnå afløftning for. Det er imidlertid en følge af hele afgiftens karakter, at en sådan inddragelse af ydelser under afgiftspligten medfører en forøget afgiftsbetaling for virksomheder, der ikke er registreret. Dette forhold ville kun kunne undgås ved at inddrage alle ydelser — og dermed alle virksomheder — under afgiftspligten, altså i nærværende tilfælde ved at gøre sparekasser og banker afgiftspligtige. En afgiftsfritagelse for elektronisk databehandling vil derimod, som det fremgår af det foran anførte, blot flytte problemerne og ulighederne over til andre grene af erhvervslivet.

Det forhold, at en ikke registreret virksomhed kan spare afgift ved selv at fremstille varer eller afgiftspligtige ydelser til eget brug i stedet for at købe de pågældende varer og afgiftspligtige ydelser, er ikke noget specielt for databehandlingen, men er et alment træk ved merværdiafgiften.

Til sparekassernes og bankernes betragtning om, at det er urimeligt, at der skal svares afgift, når visse funktioner foretages i fællesskab, men ikke når den enkelte sparekasse eller bank selv foretager den, bemærkes, at det ville få vidtrækkende konsekvenser, hvis disse regler fraviges. Ifølge merværdiafgiftsloven skal afgift svares af andelsforeninger og andre foreninger, selv om foreningen kun afsætter til medlemmer. Hvis denne bestemmelse blev ophævet, ville f. eks. mange brugsforeninger blive fritaget for at svare afgift.

En afgiftsfritagelse, der alene omfattede sparekassernes og bankernes bogføringscentraler, ville kunne påberåbes på andre erhvervsområder, som måtte ønske tilsvarende undtagelsesregler gennemført.